

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Małgorzata Bohun (spr.)
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **T. K.**

przeciwko: **W. B.**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy

z dnia 31 grudnia 2012 r. sygn. akt I C 2639/12

p o s t a n o w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie I instancji zwrócił pozew T. K., albowiem powódka wezwana do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez wskazanie w jakiej formie przeprosin domaga się od pozwanego (ustnie, pisemnie itp.), podanie dokładnej treści przeprosin, jakich się domaga od pozwanego oraz podanie jakim czynem pozwany dopuścił

się naruszenia dóbr powódki nie uzupełniła ich w określonym terminie

(art. 130 k.p.c.). W uzasadnieniu zarządzenia Przewodniczący wskazał, że wezwanie doręczone zostało powódce w dniu 18 grudnia 2012 r., a zatem termin uzupełnienia braków upływał 27 grudnia 2012 r. i w tym terminie powódka braków tych

nie uzupełniła składając jedynie pismo zawierające wniosek o przyznanie pełnomocnika z urzędu oraz wskazując, że podtrzymuje pozew, gdzie jasno określiła formę przeprosin.

W piśmie stanowiącym zażalenie na to zarządzenie powódka, kwestionując

je w całości, wniosła o jego uchylenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powódki podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Przypomnieć należy, że żądanie wypełnienia przez stronę wymogów formalnych pozwu nie należy do sfery uznaniowości. Obowiązkiem Przewodniczącego jest więc dbałość o to, aby pismo procesowe spełniało przewidziane prawem procesowym warunki formalne, które określone są w szczególności w treści art. 187 k.p.c. i art. 126 k.p.c. i następnych. Zatem po dostrzeżeniu takich braków Przewodniczący wzywa stronę do ich usunięcia (z pouczeniem o negatywnych konsekwencjach), a w razie ich nieusunięcia pismo to podlega zwrotowi po myśli art. 130§2 k.p.c.

Zauważyć nadto należy, że powódka w niniejszej sprawie domagała się ochrony naruszonych dóbr osobistych przez usunięcie skutków naruszenia i przeproszenie jej oraz m.in. zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego niewątpliwie przy tak wskazanym żądaniu pozwu, pozew powinien zawierać m.in. dokładne określenie żądania, a gdy żądanie pozwu obejmuje przeproszenie, konieczne jest określenie tekstu przeprosin oraz formy przeprosin jakich powódka oczekuje od pozwanego. Wbrew twierdzeniom powódki wnikliwa analiza złożonego przez nią pozwu prowadzi do wniosku, iż poza ogólnym żądaniem przeproszenia powódki przez pozwanego nie zawierał on w żadnym miejscu sformułowanej w sposób wyraźny (a nawet dorozumiany) treści tych przeprosin. Pozew nie zawierał ponadto w żadnym miejscu stanowiska (tak wyraźnego jak i dorozumianego) powódki, jaką formę winny przybrać przeprosiny tj. ustną, pisemną czy też inną.

Powyższe niedostatki z pewnością stanowiły zdaniem Sądu Apelacyjnego tego typu braki, które uniemożliwiały nadanie sprawie dalszego biegu.

Dostrzegłszy te braki pozwu Przewodniczący słusznie zatem wezwał powódkę do ich usunięcia, a wezwanie zostało sformułowane jednoznacznie oraz zrozumiale i z całą pewnością nie przekraczało możliwości powódki (zwłaszcza wskazanie czy domaga się od pozwanego przeprosin pisemnie czy ustnie).

Bezsporne było, że braków tych w określonym terminie powódka nie uzupełniła. Wezwanie odebrała bowiem osobiście w dniu 18 grudnia 2012r., a zatem termin do uzupełnienia braków upływał w dniu 27 grudnia 2012r., a jak wskazuje analiza akt sprawy w tym terminie nie wpłynęło do akt pismo powódki, w którym powódka wywiązałaby się z tego obowiązku.

W pełni zatem uzasadnione i konieczne było zwrócenie pozwu, braków którego powódka nie uzupełniła, a które uniemożliwiały nadanie sprawie dalszego biegu, do czego obligowała Przewodniczącego treść art. 130§2 k.p.c. Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 398 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji postanowienia.

MW